

Prebivaju li duhovi u auli fiziologije?

U "mladim" danima radio sam u Udruženom laboratoriju Zavoda i Središnjeg instituta za tumore u podrumu na Šalati, zajedno s ostalim imunolozima. Pokusi su znali potrajati dugo u noć, posebno protokoli koji kreću od izolacije "in vivo", pa inkubacije, tretiranja i izolacije "in vitro", pa opet vraćanje "in vivo". Miševe smo u svojem autu vozili na Ruđer na zračenje, pa smo ih rekonstituirali singeničnom koštanom srži. Znali smo se vraćati kući umorni, često veseli i zadovoljni, a ponekad razočarani i zamišljeni.

Zgoda koju opisujem dogodila se jednog takvog dana oko ponoći. Izlazeći iz podruma stavio sam ključ u bravu, ugasio svjetlo u podrumu (prekidač je s unutrašnje strane vrata), u mraku zaključao laboratorij i krenuo prema izlaznim vratima Zavoda na sjevernoj strani parkirališta. U mraku sam u kutu primjetio neki čudni bijeli, slabo osvijetljen okrugli predmet. Oči su mi bile neprilagođene na mrak, pa sam zastao trenutak nastojeći vidjeti o čemu se radi. Iznenada se bijeli krug podigao do razine očiju, pretvorio u elipsu, pa u nešto nalik na šešir. Ispod tog "šešira" otvorila se se dva velika bijela oka! O čemu se radi? Najednom se pojavio i dva velika niza bijelih zubiju. Šešir, oči, usta, a bez glave i tijela! Pa duhovi, utvare ne postoje. Nisam pijan. Valjda priviđenje nije početak psihičke bolesti. U dva žurna koraka panično pipam po zidu tražeći prekidač za svjetlo u auli. Konačno svjetlo! U kutu stoji naš student Solomon iz Sudana, visok crnac vrlo tamne kože odijevan u crno. Sa šeširom na glavi. Laknulo mi je, a on valjda vidjevši izraz na mom licu prozbori:

"Profesore, dobra večer!"

"Dobar večer. Zaboga, kolega! Pa što Vi ovdje radite u mraku u ponoć?"

"Sjedim i meditirati. Znae, Yoga i tako to."

"Ma kakva Yoga. Ponoć je. Uplašili ste me. Idite kući. Tamo meditirajte, ako baš morate." kažem iznervirano.

"A ne, ne. Profesore, ako učiti fiziologija, morati meditirati ovdje u fiziologija. Ne kuća!"

I krene on u kut, sjedne na neku prostirku, prekriži noge, stavi ruke na koljena, spusti bradu na prsa i odeee...

Moje "Doviđenja, Da li da ugasim svjetlo?" ostade bez odgovora.

Ima li duhova?

Autor Milan Taradi
